

Конституционен съд
Г. № 6
Дата 29.03.2001 г.

11-03-0767
29.03.2001

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

Във връзка с искането на и
всички от обхващащите на и
разпоредби на същия закон.
30.03.2001 г. Д. Давид

**СТАНОВИЩЕ
НА МИНИСТЪРА НА ФИНАНСИТЕ
ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 6/ 2001 Г.**

ОТНОСНО: Искането на 59 народни представители от XXXVIII Народно събрание за установяване противоконституционност на следните разпоредби от Закона за държавния бюджет на Република България за 2001 г., а именно: на чл.1, ал.2 в частта по т.1.11.1, 5.1.1 и 5. 2.1.; чл. 2, ал.1, т.П, ал.2, ал.5 в частта, относно думата “преизпълнението” и ал.8;чл.9, ал.1 и 2; чл.10, ал.1; чл.11,ал.1,2,4 и 5; чл.13,ал.4 и 5 в частта, относно думите”органите на съдебна власт”, “ и кметовете”, “чл.2,ал.2” и “чл.9, ал.2”; § 9, § 20, § 22,ал.2 и 3; § 26; § 30; § 35, ал.2; § 37 от Преходните и заключителни разпоредби и приложения № 3 и № 4 от същия закон

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Народни представители са сезирали Конституционния съд с искане за установяване противоконституционността на посочените по-горе разпоредби от Закона за държавния бюджет на Република България за 2001 г. В искането се поддържа, че посочените норми противоречат на принципите на правовата държава, Закона за устройството на държавния бюджет, Закона за съдебната власт, Закона за общинските бюджети и са в несъответствие с Европейската харта за местното самоуправление. С определение от 15 март 2001 г. по конституционно дело № 6/2001 г. Конституционният съд е допуснал искането за разглеждане по същество и е конституирал министъра на финансите като заинтересована страна по делото.

С оглед дадената ми с определението възможност, изразявам следното становище:

Считам, че искането на народните представители е необосновано по следните съображения:

I. По бюджета на съдебната власт :

По т.1:

Считаме, че текстът на чл. 2, ал.1, т. II от ЗДБРБ за 2001 г. в частта му по разходите не противоречи на Конституцията.

С Решение № 18 от 16.12.1993г. по конституционно дело № 19 от 1993г., Конституционният съд е приел, че бюджетът на съдебната власт е самостоятелен. Органите на изпълнителната власт (Министерски съвет, Министерство на финансите) не упражняват компетентности в процеса на съставяне, изпълнение и отчитане на бюджета. Тези органи само включват бюджета на съдебната власт, като съставна част на годишния общодържавен бюджет, който Министерският съвет внася в Народното събрание. С Решение № 17 от 3.10.1995г. по конституционно дело № 13 от 1995г. е прието, че Висшият съдебен съвет има самостоятелен бюджет, който се гласува от Народното събрание в цялото свое съдържание като бюджет на орган на съдебната власт. Постановеното Решение № 17/1995 г. се отнася до чл. 3, ал.2 от бюджета на съдебната власт за 1995 г., който е бил приет конкретно по органи на съдебната власт, с изключение на бюджета на ВСС. След 1995 г. бюджетът на съдебната власт се съставя в съответствие с чл. 196 от Закона за съдебната власт, което дава допълнителна гаранция, че ВСС ще разпредели и контролира максимално целесъобразно и законосъобразно одобрените с годишния закон за държавния бюджет средства за съдебната власт.

Разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Закона за устройството на държавния бюджет (ЗУДБ) ясно посочва, че бюджетът на съдебната власт се състои от собствения бюджет на Висшия съдебен съвет и бюджетните сметки на органите на съдебната власт. Като се има предвид разпоредбата на чл. 4, ал.1 и чл. 8, ал.1 и ал.2 от ЗУДБ, собственият бюджет на Висшия съдебен съвет е неразделна част от бюджета на съдебната власт в цялото негово съдържание. Поради това Народното събрание е приело бюджета на съдебната власт в съответствие с чл.196 от Закона за съдебната власт. Бюджетът на съдебната власт е единство от бюджет на ВСС и бюджетните сметки на органите на съдебната власт и се приема в годишния закон за държавния бюджет, както повелява разпоредбата на чл. 196 от Закона за съдебната власт. В конкретния случай посочената

разпоредба не противоречи нито на конституционна норма, нито на разпоредба от друг закон.

Компетентността на изпълнителната власт (Министерски съвет, Министерство на финансите) не обхваща разпределението на бюджета на съдебната власт по съдебни органи, тъй като това е изцяло в правомощията на Висшия съдебен съвет. За да се възложи на изпълнителната власт да извършва разпределение на бюджета на съдебната власт по органи, е необходимо да бъдат направени промени в Закона за съдебната власт.

По т.2:

По чл.2 ,ал.2

Конституцията на Р България определя, че съдебната власт има самостоятелен бюджет. Гаранция за прокламирания от Конституцията принцип откриваме и в разпоредбата на чл.4, ал.1 от Закона за устройството на държавния бюджет, съгласно която държавният бюджет обхваща републиканския бюджет и бюджета на съдебната власт.

В чл.8 от ЗУДБ се определя обхвата на бюджета на съдебната власт, който включва всички приходи от дейността на органите на съдебната власт и разходите за тяхната издръжка.

Съгласно чл. 9 от ЗУДБ ежегодният закон за държавния бюджет на страната определя приходите и разходите по бюджетите на държавните органи, бюджетните организации и съдебната власт и отношенията им с централния бюджет, субсидии или вноски.

Бюджетът на съдебната власт се състои от два източника на приходи - приходи от дейността на органите на съдебната власт и субсидия, като субсидията от републиканския бюджет не може да бъде независима от основните макроикономически показатели.

Годишният закон за държавния бюджет, разработен в условията на паричен съвет, налага ограничения по отношение на разходната част на държавния бюджет, в която като неразделна част е включен и бюджетът на съдебната власт. С цел съхраняване на бюджетния дефицит в годишните закони за бюджетите се предвиждат "буфери", чрез които да се сведе до минимум рискът за стабилното финансово развитие на страната. С тях се утвърждават субсидиите на всички държавни органи в размер на 90 % от определената им сума, като останалите 10% се предоставят, ако не се превиши утвърдения бюджетен дефицит. Липсва конституционна норма, която се нарушава с посочената разпоредба. Суверенно право на законодателя е в рамките на приетия годишен закон за бюджета да определи начина на получаване на субсидията. Независимо от това, в

последните години субсидията за съдебната власт е отпускана в размер на 100% от приетата с годишния закон за съответната година.

По чл.2, ал.5

В хода на реформата на съдебната власт не винаги може да се прогнозира размерът на приходите от дейността на органите на съдебната власт. Не би следвало чл.2, ал.5 да се разглежда еднозначно, само в частта “преизпълнение”. С оглед гарантиране на нормална дейност на съдебната система, трябва да се има предвид, че единствено при нея е осигурен допълнителен механизъм, с който се дава възможност при неизпълнение на приходите, същите да бъдат покрити със субсидия от републиканския бюджет.

С бюджета на съдебната власт законодателят е лимитирал размера на преотстъпените държавни такси до определено ниво на разходите, определени в годишния закон за държавния бюджет и всяко превишение / преизпълнение / над това ниво, като несанкционирано от законодателя, води до необходимостта тези държавни такси да се възстановят на републиканския бюджет.

По чл.13 ,ал.5

С оглед изложеното по чл. 2, ал.2, считаме, че разпоредбата на чл.13, ал. 5 от ЗДБРБ за 2001 г. не противоречи на Конституцията.

По т.3:

По чл.2, ал.8

Считаме за необосновано твърдението на народните представители, че отношенията между органите на съдебна власт и държавата, респ. общините, са наемни и като такива следва да се уреждат по реда на Закона за задълженията и договорите. Законът за държавната собственост и Законът за общинската собственост, в т.ч. и правилниците за тяхното прилагане, са специални и като такива отменят действието на общия закон. В този смисъл разпоредбата на чл. 2, ал. 8 от ЗДБРБ за 2001 г. е конституционносъобразна. Ползването на недвижими имоти – държавна или общинска собственост, от държавни органи на бюджетна издръжка, каквито са органите на съдебната власт, се осъществява в съответствие с принципа за приоритетно задоволяване на особено важни обществени потребности на населението от национално или местно значение, т.е. използването на недвижимите имоти за “обществена

полза”, която не във всички случаи е равнозначна на извличането на конкретна парична облага /наем/.

Интересите на държавата и общината не би следвало да се изразяват единствено и само в парични приходи /наеми/ от отдаването на сграден фонд. Законодателят е преценил, че ползата за държавата и за административно-териториалната единица община е по-голяма, когато съдебните органи и държавните учреждения са в близост до населението на общината, а не когато държавата и общините непременно получават приходи от сградите, които тези органи ползват. В конкретния случай законодателят е приложил принципа на равнопоставеност между държавата и общините.

II. По разпоредбите за общините

Използваният от народните представители израз “Бюджет на Република България” е неточен, тъй като съгласно чл. 4, ал.1 от ЗУДБ, държавният бюджет обхваща само републиканския бюджет и бюджета на съдебната власт. Бюджетите на общините са предмет на Закона за общинските бюджети

По т.1: Определените субсидии в чл.1, ал.2, т.5.1.1. “Субсидии за общините” 537892,2 хил. лева са част от бюджетните взаимоотношения на общините с републиканския бюджет. Другата съставна част на бюджетните взаимоотношения са вноските на общините към републиканския бюджет по т.5.2.1 “Вноски от общините” – 56361,3 хил. лева.

Сборът от двете съставни части на бюджетните взаимоотношения е $537892,2 + (-56361,3) = 481530,9$ хил. лева, каквото е и числото по чл.9, ал.1 на ЗДБРБ за 2001 г.

В чл.9, ал.1 са предвидени неразпределени разходи в републиканския бюджет за общините в размер на 73 581.6 хил. лева. Същите са определени в съответствие със Закона за социалното подпомагане и Правилника за прилагане на Закона за социалното подпомагане – 60 000.0 хил.лв., Закона за закрила на детето – 1 600.0 хил. лв., Закона за амнистия и връщане на отнети имущества – 1 500.0 хил.лв., Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България – 4 982.0 хил.лв., Закона за административно-териториалното устройство на Република България – 800.0 хил.лв., Закона за държавния служител – 3 212.8 хил.лв. и в изпълнение на други закони - 1 486.8 хил. лева.

Характерът на тези средства не позволява предварителното разпределение по общини, тъй като същите се предоставят на база фактически разход за всяка община.

При определяне на бюджетните взаимоотношения на общините с републиканския бюджет чрез Методиката се отчитат и размерът на задължителните разходи за общинските съвети и кметове – заплати и осигурителни плащания.

Държавата подпомага дейността на общините чрез субсидии от държавния бюджет, чиито размер се определя чрез Методика за определяне на бюджетни взаимоотношения на републиканския бюджет с бюджетите на общините, като се отчита стопанското, икономическото и социалното им развитие и изградените мощности в отделните региони на страната. Посредством механизмите на методиката се осигурява защита на по-слабите във финансово отношение общини, чрез преразпределение на бюджетни приходи от общините, на чиято територия има изградени от държавата крупни производствени мощности, дейността на които осигурява финансови постъпления, по-високи от необходимите, за задоволяване нуждите на тези общини. Това преразпределение се постига и чрез набраните средства под формата на вноска в републиканския бюджет само от определени в закона общини.

В бюджетните взаимоотношения на общините с републиканския бюджет за 2001 година не могат да бъдат отразени разпоредбите на чл. 212 от Закона за устройството на територията (ЗУТ), тъй като ЗДБРБ за 2001 г. е приет на 14 декември 2000 г. / обн. ДВ, бр.108 от 2000 г./, а ЗУТ е обнародван през 2001 г. / ДВ, бр. 1 от 2001 г./.

Тъй като Законът за устройството на територията е приет след приемането на ЗДБРБ за 2001 г. се прилага разпоредбата на чл. 36, ал.2 от Закона за общинските бюджети предвид това, че няма заложен средства за приложението на ЗУТ през 2001 г.

Относителните тегла на обективните критерии са абсолютно еднакви за всички общини и са утвърдени с Методиката за 2001 г.

Общините преди приемането на ЗДБРБ за 2001 г. бяха подробно запознати с конкретните изчисления и размери на бюджетните взаимоотношения и размера на преотстъпените държавни приходи.

По същия начин беше запознато и Националното сдружение на общините в Република България.

След приемането на ЗДБРБ за 2001 г. на общините от МФ бяха предоставени подробни изчисления, относно елементите на Методиката и преотстъпените приходи за 2001 година.

ЗДБРБ за 2001 г. се съставя и изпълнява в съответствие с разпоредбите на Закона за устройството на държавния бюджет, а не в съответствие със Закона за общинските бюджети.

В ЗДБРБ за 2001 г. се съдържа подробна информация за размера на средствата за финансово подпомагане по смисъла на чл. 42, ал.1 от ЗУДБ, регламентирани с чл.34 от Закона за общинските бюджети под формата на общи и целеви субсидии и вноски.

Не е възможно в ЗДБРБ за 2001 г. да бъдат определени конкретно по общини размерите на финансовите компенсации от държавата и временните безлихвени заеми, тъй като необходимостта от същите се установява в процеса на бюджетното изпълнение, както за републиканския бюджет, така и за общинските бюджети.

Възможно е общините да имат нужда, а републиканският бюджет да няма възможност, както и обратно.

Осигуряването с реално необходимите бюджетни средства за подпомагане нормалната дейност на общините, както и на всички останали бюджетни дейности и организации, финансирани от държавния бюджет, се извършва съобразно възможностите на държавата в условията на действие на паричен съвет при спазване договореностите с Международния валутен фонд.

Твърдението, че въведеното ограничение по чл.9, ал.2 от ЗДБРБ за 2001 г. противоречи на разпоредбите на чл.141, ал.3 от Конституцията на Република България и на чл.9 от Европейската харта за местно самоуправление (ЕХМС) считаме за неоснователно. Съгласно чл.9 от ЕХМС местните власти имат право, в рамките на националната икономическа политика, на достатъчни собствени средства, с които да разполагат при осъществяването на компетенциите си. В поддръжка на това твърдение се отнасят изложените вече мотиви, както и постановеното Решение № 9 от 2000 г. по конституционно дело № 6 / 2000 г.

Ограничението за предоставяне на субсидиите по чл.9, ал.2 от ЗДБРБ за 2001 г. не оказва влияние при съставянето на общинските бюджети за 2001 г. и формирането на размера на бюджетния дефицит. Бюджетното взаимоотношение в случая по чл.9, ал.1 - субсидия, се включва в пълен размер при съставянето на бюджета, а в процеса на изпълнението се предоставя 90 на сто. Останалите 10 на сто при определени условия се предоставят, като обща субсидия и нямат характер на субвенция.

В този смисъл разпоредбите на чл.1, ал.2, т.5.1.1. и чл.9, ал.1 и ал. 2 (включително и Методиката по Приложение № 3) от ЗДБРБ за 2001 г. не противоречат на чл.4, ал.1, чл. 141, ал.1 и ал.3 от Конституцията на Република България и не са в несъответствие с чл. 9, т. 1, 2, 3, 4 и 6 от ЕХМС.

Този извод се отнася и до разпоредбите на чл.13, ал.5 от ЗДБРБ за 2001 г. в частта му “и кметовете по чл.9, ал.2”.

По т.2:

Съгласно чл.47, ал.1 от Конституцията на Република България отглеждането и възпитанието на децата до пълнолетието им е право и задължение на техните родители, а съгласно разпоредбите на чл.51, ал.1 гражданите имат право на обществено осигуряване и социално подпомагане.

От тези разпоредби не произтичат задължения за държавата за цялостно финансиране от същата на социалното подпомагане и грижата за деца. В този смисъл социалното подпомагане и грижите за децата не могат да се възприемат като функции на държавата, изцяло делегирани на общините. Изложената теза не съответства на чл. 51, ал.3 и на чл. 52, ал.2 от Конституцията, визиращи задължения и особена закрила към социално слаби както на държавата, така и на обществото.

В този смисъл разпоредбите на чл.10, ал.1 и на чл. 1, ал.2, т.1.11.1 от ЗДБРБ за 2001 г. не са противоконституционни.

По т.3:

По чл. 11, ал. 1, 2, 4 и 5:

Съгласно чл. 42, ал. 2 на Закона за устройството на държавния бюджет средствата за финансово подпомагане на общините в конкретни случаи могат да се предоставят под формата на целеви субсидии.

Съгласно чл. 6, ал. 4, т. 2 от Закона за общинските бюджети, целевите субсидии се предоставят в конкретни случаи за придобиване на дълготрайни материални активи и за изпълнение на регионални програми и на проекти от национално значение.

Това не изключва възможността упоменатите “конкретни случаи” да бъдат дефинирани по-общо – като определени изисквания и критерии при разпределянето на целевите субсидии по направления и размер.

Разпоредбата целевите субсидии да се предоставят за изпълнение на регионални програми и проекти от национално значение по презумпция предполага реализирането на определена държавна политика, дефинирана както на програмно, така и на проектно равнище.

Разпоредбите, свързани със задължителното предписване на минималните разходи за обектите по списъка-приложение за екологичните обекти, се основават на разпоредбата на чл. 6, ал. 4, т. 2

на Закона за общинските бюджети за предоставянето на целеви субсидии за изпълнението на проекти от национално значение. Това са проектите, които спадат към целите и приоритетните направления на националните програми за изграждане на пречиствателни станции за отпадни води в населени места с над 10 хиляди еквивалентни жители и за третирането на твърдите битови отпадъци.

Съгласно чл. 11, ал. 4 на Закона за общинските бюджети, окончателният проект на общинския бюджет се съставя на основата включително на определените бюджетни взаимоотношения със Закона за държавния бюджет на Република България за съответната година. В тази формулировка този текст на разпоредбата следва да се тълкува разширително, т.е. не само по отношение размера на взаимоотношенията, но също така и по отношение на конкретните или принципни предписания за реда за реализирането на тези взаимоотношения.

Разпоредбата на чл. 6, ал. 1 на Закона за общинските бюджети, съгласно която приходната част на общинския бюджет се формира на основата включително и на субсидиите от републиканския бюджет, не са императивни, в смисъл, че общините не са задължени да приемат и разходват предоставяните им целеви субсидии, ако преценят, че свързаната с тях законова уредба ограничава тяхната свобода да определят политиката си. Държавата предоставя тези субсидии за реализирането на определена своя политика – право на общините е да приемат или отхвърлят тази политика, приемайки или отказвайки заделените им целеви субсидии.

По т.4:

Разпоредбата на чл.13, ал.4 от ЗДБРБ за 2001 г. е включена в ЗДБРБ за 2001 г. по настояване на голяма част от общините в Република България и по предложение на Националното сдружение на общините в Република България.

Същата не противоречи на чл.4, ал.1 от Конституцията на Република България, тъй като това са приоритетите в полза на населението в общината, в съответствие с чл. 9 от ЗОБ. Същата е необходима и с оглед осъществяване на контрол по законосъобразното и целесъобразно извършване на разходите.

По т.5

Атакуваната норма не противоречи на принципите на правовата държава. Със ЗУДБ и ЗОБ са регламентирани възможността и условията за създаване и закриване на извънбюджетни фондове и сметки. Липсва конституционна норма, на

която § 9 от ПЗР на ЗДБРБ за 2001 г и Приложение № 4 да противоречат и нарушават.

По т. 6, отнасяща се до § 20

Считаме, че тази разпоредба не е в противоречие с чл.140 от Конституцията на Република България, съгласно който общината има право на своя собственост, която използва в интерес на териториалната общност. Разпоредбата на § 20 не отрича правото на собственост на общината или на държавата върху ползваните от организации на бюджетна издръжка обекти, а е резултат от сложните бюджетни взаимоотношения на държавния бюджет с бюджетите на общините.

Действието на § 20 дава възможност за по-целесъобразното и правилно функциониране на бюджетните учреждения. Следва да се има предвид, че това са основно административни структури, които осъществяват държавни функции от национално и местно значение. Това важи както за бюджетните организации, финансирани от републиканския бюджет, така и за тези на общинска издръжка. Разпоредбите на чл.2, ал.8 от ЗДБРБ за 2001г. и на § 20 от ПЗР са резултат от наложилата се необходимост за осигуряване на подходящи условия за работа, както на държавната, така и на общинската администрация и фигурират в ежегодните закони за държавния бюджет след приемане на Закона за държавната собственост и Закона за общинската собственост, т.е. от 1997 г.

По т. 6, отнасяща се до § 22, ал.2

Съществуващата разпоредба относно съставянето на общинския бюджет на основата на бюджетната прогноза на Главната данъчна дирекция за данъчните приходи по бюджетите на общините за 2001 г. се налага от обстоятелството, че Република България е в условията на паричен съвет и показателите на консолидираната фискална програма, включително и за общините, са договорени с МВФ. Необходимостта от тази разпоредба беше предизвикана от обстоятелството, че през 1999 г. общините надвишиха данъчната прогноза по своите бюджети, в резултат на което създадоха изкуствени бюджетни кредити и реализираха неразплатени разходи към 31.12.1999 г. в размер на 166.4 млн.лева.

По т. 7

С § 22, ал.3 от ЗДБРБ за 2001 г. държавата гарантира в максимална степен постъпленията от данъчни приходи в общинските бюджети, така че да създаде сигурност при приемане на местните

бюджети по отношение на планирането и управлението на разходите им през съответната година. Това на практика засилва автономността на местната власт, като риска от неправилно прогнозиране на приходната част се поема изцяло от републиканския бюджет.

В ЗДБРБ за 2001 г. са заложиени прогнози за данъчните постъпления в общинските бюджети, които се базират на тенденцията в отчетите за предходните години и очакванията за следващата година, отчитайки изменението на показателите от макроикономическата рамка, данъчните рискове и други. На тази основа местната власт изготвя и приема местния бюджет.

С този параграф не се изземват местни приходи. Увеличението или намалението на вноската на общината в посока на републиканския бюджет, както и преминаването от вноска на субсидия и обратното, на практика представлява регулиране на междубюджетните взаимоотношения, така че общият икономически ефект за общината, генериран от изменение в икономическата и социалната среда на местно ниво, да не рефлектира върху така заложените и приети от общинските съвети разчети.

Разпоредбата на чл. 44 от ЗУДБ посочва, че не подлежат на внасяне допълнително разкритите приходи и реализираните икономии. На основание чл.44 от ЗУДБ и чл.7 от ЗОБ (общината не прогнозира данъчните приходи, тя използва бюджетната прогноза на държавния бюджет) може да се направи извода, че § 22, ал.3 от ЗДБРБ за 2001 г. не променя смисъла на тези разпоредби по отношение на приходите, които изцяло зависят от действията на общинските съвети, но това не са данъчните приходи.

Основното перо от данъчните приходи, постъпващи в местния бюджет, са така наречените “споделени данъци” – данък върху доходите на физическите лица и корпоративен данък, наречен данък за общините. Това са част от приходите на общините, които държавата е споделила с местната власт с една цел – минимизиране на риска от неизпълнение на приходите, на базата на по-голям брой приходоизточници (икономически това е аналогично на инвестиционен портфейл).

Отличителна черта на споделените данъци е режимът за възстановяване на надвнесен авансов данък, който пряко засяга общинския бюджет. Тези данъци са изцяло зависими от икономическата активност на субектите и част от елементите, влияещи върху прогнозирането на приходите от тях не могат да бъдат предсказани. Например – смяна на седалището на предприятието (данъкът през годината постъпва в приход на една община, а след смяната се иска възстановяване от бюджета на друга община, или невъзможност да се прогнозира решението на общото

събрание на акционерните дружества за разпределяне или не на дивидент, или миграция на населението, тя е свързана с мястото на подаване на данъчната декларация и мястото, където ефективно ще се внесе данъка и т.н.

Най-малката икономически независима единица на територията на страната е общината. Това означава, че когато обстоятелствата се натрупат само в отрицателна посока това може да предизвика срив в местния бюджет. На национално ниво се получава компенсиране на положителни и отрицателни фактори, като резултатът от натрупване само в една посока вече е неутрализиран и отчетът, спрямо прогнозата за данъчните приходи, се движи в разумните граници на допустимата и приемлива грешка.

Прилагането на режима по § 22, ал.3 ще се осъществи, само когато има значително изменение в икономическата и социалната активност в този регион и това влияние е рефлектирало върху данъчните приходи, така че да се наложи преурегулиране на бюджетните взаимоотношения само по отношение на тези приходи.

В този дух обръщам специално внимание, че съгласно чл. 60 от Конституцията на Република България, чл.44 от Закона за устройството на държавния бюджет, във връзка с чл. 7 и чл.11 от Закона за общинските бюджети и § 22, ал.3 от ЗДБРБ за 2001 г. не съществува противоречие.

Държавата определя размерите на ставките и базата, върху която ще се заплащат данъци, държавата събира данъчните приходи, държавата прогнозира данъчните приходи, държавата гарантира данъчните постъпленията в местния бюджет. Общият принцип е, че този, който администрира прихода, носи и отговорността за действията си. Логичното законосъобразно и икономически целесъобразно следствие е държавата да поеме тази отговорност, като прехвърли риска от своите действия върху себе си, и това е направено чрез съответния законов текст, което на практика е намерило отражение в § 22, ал.3 от ЗДБРБ за 2001 г.

По т.8

Разпоредбата на § 26 от ПЗР на ЗДБРБ за 2001 г. създава условия за редовно издължаване на вноската към републиканския бюджет, а не за отклоняването ѝ за финансиране на инвестиционни и други разходи.

В частта по чл.44, ал.1 от ЗУДБ е залегнало твърдението, че вноските не могат да се определят със ЗДБРБ за съответната година. Съгласно разпоредбите на чл.35, ал.1 от ЗОБ, размерът на общата и целевата субсидия за подпомагане дейността на общините и вноските

в републиканския бюджет се определят със ЗДБРБ за съответната година.

Не е правилно твърдението, че ежегодният ЗДБРБ неправомерно използва Механизма за определяне на общата субсидия и като механизъм за определяне размера на вноските. Прилаганият механизъм е Методиката за определяне на бюджетните взаимоотношения на общините с републиканския бюджет, чийто съставни части са субсидиите и вноските на и за общинските бюджети и от и за републиканския бюджет.

По т.9 :

По § 35, ал. 2 от Преходните и заключителни разпоредби :

Задължението общините да разходват наличните средства по фонд “Жилищно строителство” за изграждане жилищата на собственици на отчуждени недвижими имоти не е въведено с подзаконов акт, а именно с разпоредбите на § 35 от ЗДБРБ за 2001 г.

Целта на тази разпоредба е да осигури финансова защита на определена социална група граждани, оцетени от минали действия и/или бездействия на държавната власт, както на централно, така и на местно равнище.

Позоваването на разпоредбите на Конституцията на Република България в този случай е неправомерно, тъй като на изпълнителната власт, в лицето на централната власт и на органите на местното самоуправление, с нормативната уредба се вменяват задължения по финансовото осигуряване, свързано с обезщетяването на собственици на недвижими имоти, отчуждени по реда на отменената Наредба за цените на недвижимите имоти с влязла в сила оценка на имота към 1.02.1991 г. (датата на обнародване на ПМС № 8 от 29.01.1991 г. за либерализиране на цените и социална защита на населението). Разпоредбата цели покриване на финансови задължения, възникнали преди приемането на Конституцията (12 юли 1991 г.), Закона за местното самоуправление и местната администрация, Закона за общинските бюджети и преди ратифицирането от наша страна на Европейската харта за местното самоуправление.

По т.10

§ 37 от Преходните и заключителни разпоредби:

Неясно е искането за обявяване противоконституционността на разпоредбата на § 37 от ПЗР на ЗДБРБ за 2001 г. Предоставянето на средства за придобиване на дълготрайни материални активи и основен ремонт на местните общински пътища се извършва в

съответствие с разпоредбата на чл. 42 на Закона за устройството на държавния бюджет. Непосочването на техния абсолютен размер в приетия ЗДБРБ за 2001 г. не може да се счита за противоконституционно, тъй като в цифровата си част законът се гласува от Народното събрание по окрупнени показатели, в съответствие с разпоредбите на чл. 22, ал. 3 от Закона за устройството на държавния бюджет (по основни видове приходи и разходи).

Що се отнася до правото на изпълнителната власт да разпределя тези средства, то се основава на разпоредбата на чл. 28, ал. 1 на Закона за устройството на държавния бюджет, визираща правомощията на Министерския съвет във връзка с изпълнението на републиканския бюджет.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С оглед изложеното, считам че искането на групата народни представители за обявяване на разпоредби от Закона за държавния бюджет на Република България за 2001 г. за противоконституционни и несъответстващи на норми от Европейската харта за местното самоуправление е необосновано и неоснователно и като такова следва да бъде отхвърлено.

МИНИСТЪР :

